

Drago Tešević

O ČEMU SANJAJU SLOVA

(MALI ILUSTROVANI BUKVAR
U STIHOVIMA)

Ilustracije: Ismet Čaušević-Čaki

Ismetu Čauševiću-Čakiju u spomen

M

OglašavaM na sve
Fanfare i trube
Ovo se dva Keca
U noseve ljube.

Nosićem se, golim
I leti – i zimi!
(Bože, da li boli?)
Brojutre Eskimi
I zdrave Mongoli.



A

Zamisli: Pozornicu. Gledaš predstavu: Balet.
Kako dvoje plesača uzima kratak zalet.

Čas u kolo se svrte, čas, ukipljeno stanu,
Potom opet potrče, svako na svoju stranu,

Sve poskakuju, trčkaju i dotiču se čelima...
Dok čudovite piruete izvode vitkim telima,

Vrhunac, u trećem činu, negde pri samom kraju
Spletoše ruke, čuješ: pljesak, urnebes, graju.

Aha! Odmah te nešto svrbne, kopne u glavi:
Ovde se kanda pravo baletno Slovo pravi!

On u trikou crnom, na njoj haljina bela
Šapuću neke tajne – A – to je priča cela.



а

Сестри Љубинки

Пропланак прошаран остацима снега
Покојом закрпом претеклом од зиме
Још колико сутра нестаће тих пега
Пролеће већ везе блиставе костиме.

Радилица Пчела – из краја далека –
Пожелела полен, би нектар да сише
А расцвалог биља нигде ни за лека
На свим цвећарама: ЗАТВОРЕНО пише.

Шта да ради Пчела, намрштеног чела?
Испред радње села, чека, невесела:

Снег и сан да стресу са буновних лица
Најпре Висибаба, за њом, Љубичица.



Пчелица, затекав пупољке неспремне,
Одлучи се након чекања недуга:
Најбоље ће бити рунду-две да dREMне,
Односно, по нашки, неколика круга.

Смести се у присен, као да је знала:
Жут бокор јаглике, где је ноге метла,
Дуго ће да греје мала јој стопала.
А озебла крилца, под угрушком светла,
Раскрави топлина, пре нег је заспала.

У сан је пренесе поточара стара
Што већ узалудна с бадњем разговара.

И, одмах тик до ње, од накита свита,
Мрморењем тихим, мамурна ракита.

Опчињена чудом што се пред њом збива
Пчела, млада, не зна: све, исто, ко лани:
Поток густог меда златно се прелива,
Разљуљана поља... цветни океани.

.....
.....
.....
.....

- (ТАЧКА)

Школа вас учи, главице ђачке:
Да је коначност идеал Тачке.
”Заблуда, ђаци“, Тачка се руга,
”Ја сам идеал средишту Круга.“

Кад су је чули остали знаци
Загаламише, сложно, ко ђаци:
”Пази, молим те, онако мала
А, већ догурала – до идеала.“

Тачка се лако не даде смести:
”Још ћемо се ми у *Књизи* срести.“

Н

е
н
и
в
е
д
р

Стотинак оваквих чине
В а т р о г а с ц у М

Неустрашив, вешт, ко звере,
Пентра се уз – небодере.

Ж

”Рит ми полако постаје тесан“,
Зајада Жабац на Ждрала бесан,

”Бадава Локвањ и барска вода,
Кад пола птичјег вреба ме рода.“

Жабац нам ове стихове срочи
И наглавачке у Буквар скочи.

Ч

Мексико. Пустиа Јано, спава:
Растиће кактуса и – агава.

Призор чудесан, као из снова:
Чупавом деблу израсла – слова!

Са свих му страна, уместо грана,
Пут неба, стрше, али без плода,
Необријана, непочешљана,
Слова, у којим станује – Вода.

Кад бријач-Ветар наиђе џадам
Среди му косу, но, шта је с брадом?
Кактус чекиће бријати не сме:
Чим се посече, начини чесме.



() (ЗАГРАДЕ)

1.

Било да греју, било да хладе,
Заграде, сложно, у пару граде:
Бркови, ребра, бурад, аркаде
Цепелин, аде, китајске браде

На чуну, барци: оплата, бочна
Из перспективе (дакако, птичје)
Будни чувари: два капка, очна
Плиткој памеци (одличје бичје)

Каткад (у име читавог крда)
Њима се дичи главурда тврда
Птице у запту с њима се друже
Док за слободом, певајућ, туже

2.

Полутке воћки Заграду слуте
Бридом, где чела сљубљена бриде
Мада, тек пошто плод располуте
Те две љуске се први пут виде

Носе их, ткане, на кошуљама
Две гошће добро знане и вама
Дремајућ, као гојене свиње:
Лубеничетине и медне диње

Пренадуване (до распрснућа)
Рапаво-златне, зелено-глатке
Не знаш: која је зрелија, жућа
Чувају, за вас, Заграде слатке

Тек што се дивље замомчи прасе
Већ му Заграде зубало красе
Док, с друге стране, јадни црвићи
Без њих не могу ни кући ићи

Зачикавали ракови шкоље:
Чије Заграде шкљоцају боље
Бисерно кратку (комшији Раку)
Шкољкица шкљоцну шалу оваку:

”Имате право, комшије раци“,
Капцу варљиве наде им ули,
”У шкљоцању сте, збиља прваци
Нас, кастањете, још нисте чули.“

Умешаше се и шкорпиони:
”Којешта“, сикћу и зову мраве,
”Умемо и ми, све што и они
И наша клешта Заграде праве.“

Да заокружим, идилом тропа:
Гну-Антилопа савану клопа
А рођо-Мајмун, све на-те-на-не
Љушти кљовасто воће (банане)

Кад год окусим архајски плод
Носталгија ме на Дрво враћа
У освит доба кад људски род
И род шимпанзе бејаху браћа.

3.
Промичу, ко на текућој траци:
Ракови, шкољке, рогови, кљове.
(У надметању створени знаци)
И увек справни да творе нове.

Заграде, дуге, глобус нам деле,
(Од њих се карта света шарени),
Што меридијани, што паралеле
Мада су само – замишљени.

4.
Сведене веђе. Раоник плуга
Крила. Махуне. Језерска дуга
У славолук се извила сводом
И шаренпрсте поји под водом

Руке што грле. Наручја мила:
Мајчина деци. Птићима крила
Ружа и Лотос (лепше од свију)
Међ латицама Заграде крију

Заграде могу и лепше бити:
Кад јануарска стисне хладноћа
Бака изнесе (мада смо сити)
Прегршт ораха и сувог воћа

Таман кренемо са даровима
Кад, бака за нас још нешта има
Стрепимо, шта ће сад да нам брани
И већ смо мање обрадовани

Да пеге, налик просутом просу
Покупе с лица (мекшег од лана)
Да помилују кушправу косу
Топлине пуни ЊЕНА два длана

Листови палми с далеког југа
У зрну кафе спаја их пруга
Стани! Размисли, мора да може
Још лепше да се Заграде сложе

Заграде, око дединог врата
Твоје ручице кад грле њега
Драгоценије од жежен-злата
Лакше и мекше од било чега

Питање-Птица у срце слеће:
ИМА ЛИ ИШТА ОД ТОГА ВЕЋЕ?
То је врхунац, ни Песма више
Не уме, нема (шта да напише!)

5.

Посведочиће (тата и мама,
Питај, слободно, баку и деду)
Да најдивнију мед заградама
Детиње руке УВЕК изведу.

Ф

Заносни, са свог високог стила,
Невеста Чапља и муж – естет –
Плешу, сребрна трепте им крила,
Свадбени танго – *tête-à-tête*.



Ф

На лицу меканом каоно свила
Плавоцрвени поНос Мандрила.

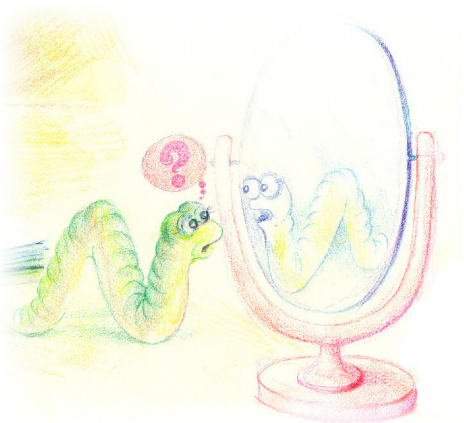
N

Katkad ni slova, poput ljudi, nemaju lice.
Razbijaš glavu, dumaš: Otkud ovakvi znaci?
Dokon činovnik, ovde, razvrće spajalice,
Malo se poigra njima, potom igračke baci.



N

Kad N – II – je u Abecedi
Pred zrcalom ono sedi.
Drugačije tad nam zvuči
Jer se šeret uazbuči.



i

Za ovo Slovice sâm nacrt reši.
Ako baš nemaš dršku od metle,
Parošku kakvom grančice skreši,
Povuci dve-tri linije svetle,
I nekolike, u boji vrana,
I već se smeši, Lutka-Kokeši,
Deci Japana draga i znana.



Њ

Дивних ли одора,
Да красна ли пара.
Ко су младих двоје
Што стрпљиво стоје
Пред кулом Кондора
Андског Матичара?



То на сунцу куња
Господствених лица,
Срећан пар викуња,
Чекајућ да слети
Са снежних врлети
Неботична Птица

Уваженог звања.
Он једини, канда,
Од пампа до Анда
Обавља венчања.

DŽ

Baš obaška gladnik-momak:
Naduven, ko balon, stomak.

Sedeć, svaljen silom teže,
Pred jestivom taj ne preza:
Da l' bajato, da li sveže,
Sve što ščepa listom sreza,
Bilo s grana, bilo s vreže,
Pa te prosto hvata jeza.



Dakonije – svake ruke,
Samo neka nisu posne –
Mlavi, pri tom suče zvuke
Kroz sužene duplje nosne.
Deruć, s butki, mesa guke
Skrcka ih do srži kosne,

Samelje, ko mlivo žitno.
Što već na nj kučad reže
Nimalo mu nije bitno,
Ni što deca od njeg beže;
Važno je: da nije sitno
Komade, za kojim seže.

Šta god zgrabi, neman hitno
Strpa u se – neumitno.

Savest nimalo njega ne grize,
Gde bi, pored slavne devize:
Omnia mea mecum porto:
Gurmanska jela, probrana, masna:
Šarena šunko, slanino slasna,
Rumeni čvarci, trospratna torto.

— (ЦРТА)

Први нас дочека с далека пута –
Свачијем дому Чувар је драг –
Колико смо се саплели пута
Невични ходу, о: Кућни Праг –

Ц

Дојадио јадном Цаку
Чаман живот у буцаку.

Час га вежу, час одреше,
Час одока, час на кантар,
Да одаспу, кад погреше,
Као да је кромпир јантар.

А, ко пита малог Врећка,
Шта он има да се нећка?

Час узвршен, час допола,
Дај допуни, дај истреси;
Са вагона, фрц! на кола.
Превршило јадној кеси.

За Цаку је грозна казна
Кад у ћошку чами празна:

”Довде ми је!“ Цакче вели,
”У буквар вам сместа селим,
Одсада ћу, па две тачке:
Век да трајем – наопачке.“

Цак замоли Баук-Миша
Да га својски испрошиша.

Грицко, зачас, ко кошава,
Све састрицка до два шава.
Џакчић данце сам изреза
И шавове у чвор свеза.



Сад весело живи Џак
У Азбуци, скраја, чак.

, (ЗАРЕЗ, ЗАПЕТА, КОМА)

”Ја сам зачетак: срце Спирали,
Симбол Живота, Семка и Клица
Заметак Птици, Слону и Али,
Оштрокљун профил у грабљивица,

И портрет Ћука, Папиге, Дропље,
Соколов, Орлов, погледа строга,
Скорпионово убојно копље,
Срж у кривуљи овнујског рога,

Трофеј на глави старог Муфлона,
Штоно витешки с млађим се бори,
За престиж, или наклоност дама,
Залет, и – судар – затреште звона,
Васиона се пред њим разгори,
Док он ужива – у паузама,

Представљам темељ на кући Пужа,
Мачије канце, бритке – ко сабље,
Трн, којим брани лепоту РУЖА,
И милионско потомство жабље, , ,

Могу да будем: око Циклона,
Лиска с петельком, Кепец и Џин,
Циркуска тачка Буве и Слона,
У потковици – расклиман клин,

За Буве нам је потребна лупа,
Смањење Слона, проблем је твој,
Кад – у манежи – нађу се скупа,
Слонићак прави на глави стој,

Запањило те: какви артисти,
Ко пурењаци, буве од шале,
На невеликој изводе писти
Деветоструки салто мортале,

Ко радо чачка под повећалом
У разваљено језгро Атому,
Видеће делић света у малом,
Чиграсте блеске и мене: Кому,

Шта ми то вреди, кад имам млађу
Пратиљу, која зачас ме слуди,
Јер за ситницу потегне свађу,
Канда је пекла занат код људи,

Задиркује ме, кад нисмо сами,
Да сам злохуки талас Цунами,
Ил' јој наличим на прости Број,
Музејски реликт, трешњево Топче,
На чесна Лука, украсне копче,
Мада сам изгледом сличан њој,

Да по њој своје комплексе треби
Укољица се на врат наврзе,
Жртви, претежно наличној себи,
Отуд се слични највише мрзе,

Мајушна она... а, ја – малецки,
Загуљен, задрт, и сходно томе,
Разлика, дакле, сва је у рецки,
Измеђ ње, Тачке, и мене – Ко ме,

Ја више не знам шта сам, ни ко сам,
Има ли места срамоти, стиду,
Што, сем убојних знамена осам,
Зарезују ме таман, ко гњиду,“

Овде Зарезу прекапе речи,
Ушћутао се, базалтно стење,
Пут неба пиљи и мисли гњечи,
Одједном, усклик, и озарење:

”Де, устури се, изгледаш већи,“
Храбри сам себе, већ мање љут,
Занетог, у се, њег ће затећи
Скитала ноћна и Месец жут

P

Prizor u luci Gruž:
Niz u ž e puže Puž.



Г

Желиш ли знати, чиме, како?
Сад не пропуштај прилику добру,
Факир – од шале! – сваки, овако
Њихањем фруле укроти Кобру.

